

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **P. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 17. 8. 2020, č. j. 60 A 18/2016 – 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 5. 2016, č. j. KUOK 44794/2016, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 3. 2016, č. j. SMOL/047244/2016/OARMV/DPD/Reg, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v tehdejší znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 2. 12. 2015 v 15:38 hodin na 259. km rychlostní komunikace R35 (nyní D35) ve směru jízdy na obec Mohelnice nerespektoval při řízení motorového vozidla zn. AUDI, RZ X, nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou zvláštním předpisem na 130 km/h; byla mu naměřena rychlost 169 km/h, při zvážení možné odchylky 163 km/h, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost o 33 km/h, za což mu byla udělena pokuta ve výši 3500 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou.

[2] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 7. 1. 2019, č. j. 60 A 18/2016 – 24, žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 43/2019 – 22, vyhověl; se závěry krajského soudu se neztotožnil; označil napadený rozsudek krajského soudu za dílem založený na nesprávném posouzení věci, dílem za nepřezkoumatelný pro vnitřní rozpory. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že záznam o přestupku je kompaktním dokumentem, jenž je zpracováván přímo v softwaru měřicího zařízení; fotografie zachycená při měření rychlosti se ukládá do měřicího zařízení v nezměnitelné podobě a záznam o přestupku lze následně vygenerovat a vytisknout pouze přímo z radarového softwaru. Policista záznam může ovlivnit pouze tím, že přímo v tomto programu zhotoví 1-2 výřezy (zvětšeniny) původní fotografie, které se následně stanou součástí záznamu o přestupku. Krajský soud při hodnocení dokumentů ve správním spise bez potřebné znalosti postupů policie činil předběžné závěry a nezohlednil výše nastíněný zcela běžný postup policie a standard celistvosti záznamu o přestupku. Krajskému soudu Nejvyšší správní soud vytkl, že ve svých úvahách fakticky zpochybnil důkaz provedený policisty (resp. jej považoval za nezákonný); již však neuvedl, na základě čeho tak dovozuje; posuzoval jednotlivé fotografie jednak na základě mylně dovozeného postupu při jejich zpracování a jednak izolovaně, aniž by je v kontextu vyhodnotil ve vztahu k dalším podkladům pro rozhodnutí; zcela pak pominul přímou souvislost mezi fotografií č. 1 a následnou výsečí obsahující zadní část vozidla prokazující zjevně značku - Audi (č. 2) a registrační značku (č. 3) a skutečností, že po změření rychlosti vozidla bylo toto zastaveno a řidič byl s vozidlem ztotožněn. Nejvyšší správní soud rovněž poukázal na nesrozumitelnost vysloveného závazného právního názoru, jímž krajský soud ve zrušujícím rozsudku zavázal žalovaného. Krajský soud na stranu jednu konstatoval závažné procesní pochybení spočívající v tom, že ve spise není založen návod k obsluze, přičemž se k němu žalobce nemohl vyjádřit – na stranu druhou uvedl, že není třeba jej jako důkaz provést, zjistí-li se skutkový stav jinak. O zjištěném skutkovém stavu však krajský soud neměl pochyb. Nejvyšší správní soud se závazným právním názorem vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že žalovaný se při neprovedení důkazu výsledkem svědka – spolujezdce žalobce - o zapnutí tempomatu nedopustil procesní vady; prokázání nastavení rychlosti 150 km/h na tachometru ve vozidle žalobce by totiž nemohlo zvrátit údaje zjištěné užitým kalibrovaným měřicím zařízením, pokud by současně nebylo prokázáno, že rychloměr mohl v konkrétně posuzovaném případě zjistit nesprávnou hodnotu. K relevanci užívání tempomatu odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 7 As 65/2010-51.

[5] Krajský soud dále konstatoval, že zjištěný skutkový stav má oporu ve správním spisu, zejména v záznamu o přestupku, a je dostatečný pro závěr, že byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku. Vedle úředního záznamu a oznámení přestupku je klíčovým důkazem záznam z rychloměru s čitelnou fotografií vozidla za světla a dobré viditelnosti (v 15.38 h).

I s ohledem na zaznamenanou rychlost vozidla (169 km/h) je čitelná registrační značka ve výřezích z fotografie (na druhém a třetím snímku). Soud připomněl, že součástí správního spisu (č. l. 5) je i ověřovací list č. 70/15 ze dne 27. 4. 2015, ze kterého vyplývá, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti. Ověřovací list je veřejnou

pokračování

listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 -77).

[6] Krajský soud dále odmítl námitku o nesprávnosti měření z důvodu reflexe. O reflexi při měření rychlosti se jednat nemohlo, což vyplývá z postavení měřicího a měřeného vozidla, mezi kterými podle fotografie na záznamu z rychloměru žádná překážka nebyla. Pokud by došlo k nežádoucí reflexi, nebo byla mezi měřeným vozidlem a rychloměrem překážka, měření by rychloměr vyhodnotil jako technicky nemožné a neprovedl by jej (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32).

[7] Krajský soud shledal nedůvodnými i námitky týkající se sankce; správní orgán I. stupně nezneužil správní uvážení, ani nepřekročil jeho meze, vzal v úvahu zákonná kritéria pro ukládání pokuty a přezkoumatelným způsobem podrobně vysvětlil, že přihlédl k tomu, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 2003, dopustil se deseti evidovaných přestupků, a z toho šesti za poslední tři roky.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností a domáhá se jeho zrušení Krajskému soudu vytýkají nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]; a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]; a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[9] Stěžovatel krajskému soudu přisvědčuje v tom, že prosté prokázání rychlosti na tempomatu by samo o sobě nevyvracelo důkaz výstupem z rychloměru. Mohlo by však odůvodnit provádění dalšího dokazování ve vztahu ke správnosti měření, a dále by podporovalo argumentaci stěžovatele spočívající v nesprávném ustavení měřicího vozidla a možné záměně měřeného vozidla. V této souvislosti stěžovatel rozporuje odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 65/2010 – 51, neboť v nyní posuzované věci se nejednalo o prosté tvrzení stěžovatele; bylo podloženo navrženým důkazem; nadto byla správnost měření zpochybňována též dalšími argumenty. Proto je stěžovatel přesvědčen, že krajský soud měl napadený rozsudek zrušit, zavázat správní orgány provedením důkazu svědeckou výpovědí, a tuto následně vyhodnotit vzájemně s dalšími důkazy.

[10] Dále stěžovatel nesouhlasí s vypořádáním jeho námitky poukazující na vnitřní nesoulad fotodokumentace; krajský soud aproboval rozhodnutí, jehož skutkový stav nemá oporu v důkazech. Ty totiž spolehlivě neprokazují, že vozidlo na snímku je právě vozidlem stěžovatele. Jakkoli stěžovatel respektuje názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 As 43/2019 -22, je nutno konstatovat, že v posuzované věci nebylo dokazováno, že by software vylučoval zásah člověka, ač bylo sporu právě o otázce

souvislosti malé fotografie s fotografií hlavní. Nadto se tak ani nejeví, když ve výstupu z rychloměru je vyplněn například typ vozidla (Audi A5) či barva vozidla (šedá), což nutně muselo být doplněno člověkem, tedy se s jistotou nejedná o takový software, o kterém pojednával Nejvyšší správní soud. Stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že na hlavním snímku nejsou viditelné ani žádné obrysy písmen na registrační značce, nejde tedy o zlepšení čitelnosti značky, ale o údajné získání obrazových informací ze zdroje, ve kterém však tyto obrazové informace nejsou. Rozsudek krajského soudu je též nepřezkoumatelný, neboť žalovaný ke svému posuzování vycházel z návodu k obsluze (příslušného software), aniž by stěžovatele s tímto seznámil a umožnil mu, se k němu vyjádřit. Shledal-li krajský soud provedení důkazu návodem software nadbytečným, pak nesprávně posoudil právní otázku, neboť žalovaný argumentoval zjištěními z tohoto návodu, které vlastním způsobem interpretoval.

[11] Závěrem stěžovatel namítá nevypořádání jeho námítky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neboť stěžovatel již v řízení před správním orgánem I. stupně vznesl námítky do provedeného měření, uvedl důvody, pro které měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení, a svá tvrzení podložil relevantními důkazními návrhy. Správní orgán I. stupně tyto důkazní návrhy a odmítl prohlášením, že kterého nebylo vůbec seznatelné, z jakého důvodu považoval tyto námítky za liché, mylné, nebo vyvrácené. Jinak řečeno, již rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo přezkoumatelné, což stěžovatel namítl v podaném odvolání. Žalovaný se však k této žalobní námítce nevyjádřil, a proto i jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84).

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že součástí správního spisu je i ověřovací list č. 70/15 ze dne 27. 4. 2015, ze kterého vyplývá, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti. Ke zpochybnění správnosti ověřovacího listu musí existovat konkrétní skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost, k čemuž v projednávané věci nedošlo. K námítce stěžovatele, že nelze usuzovat, že se jednalo o jeho vozidlo, se žalovaný ztotožňuje s názorem krajského soudu, že vedle úředního záznamu a oznámení přestupku je klíčovým důkazem záznam z rychloměru s čitelnou fotografií vozidla za světla a dobré viditelnosti (v 15.38 h). I s ohledem na zaznamenanou rychlost vozidla (169 km/h) je čitelná registrační značka ve výřezích z fotografie (na druhém a třetím snímku). Software, který vylučuje zásah člověkem, umožňuje přiblížení registrační značky vozidla a převedení části snímku do čitelnější podoby. Závěrem žalovaný uvedl, že z postoje stěžovatele je zřejmá rozporuplnost; sice se domáhá toho, aby byl návod k obsluze součástí správního spisu, aby se s ním mohl seznámit, současně však argumentuje měřením v rozporu s návodem k obsluze; zjevně mu tedy návod k obsluze byl znám. K údajnému nevypořádání námítek před správním orgánem I. stupně žalovaný zopakoval odůvodnění krajského soudu k námítce o nesprávnosti měření z důvodu reflexe, a dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, ve kterém byl srozumitelně vysvětlen průběh automatických korekcí měřicího přístroje RAMER 10 C. Z uvedených důvodů by proto provedení důkazu návodem k obsluze měřicího přístroje RAMER 10 C před správními orgány či soudem bylo nadbytečné. Žalovaný považuje rozsudek krajského soudu za zákonný a správný, a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl.

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupeni advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[14] Poté Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel uplatnil; současně zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve namítanou nepřezkoumatelností. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[16] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění dotčeného rozhodnutí zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, atp.). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní

závěry na po drobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[17] Nejvyšší správní soud předepisuje, že posouzení skutkových otázek, které stěžovatel předesílá v kasační stížnosti, je úlohou především krajského soudu, který primárně je povolán zhodnotit žalované rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si učiní úsudek sám, nezávisle na skutkových závěrech žalovaného. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na závažné vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) či d) s. ř. s. [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016 - 79].

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se, byť stručně, vypořádal se všemi stěžovatelskými námitkami. V kasační stížnosti pak stěžovatel v zásadě opakuje stejná tvrzení, která uplatnil již v žalobě, s tím, že jeho výtky nemíří pouze proti žalovanému, ale proti žalovanému a krajskému soudu. Krajský soud konstatoval, že zjištěný skutkový stav má oporu ve správním spisu, zejména v záznamu o přestupku, a je dostatečný pro závěr, že byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku.

[19] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl dne 2. 12. 2015 v 15:38 hodin na 259. kilometru rychlostní komunikace R35 (nyní D35), ve směru jízdy na obec Mohelnice, zastaven, ztotožněn a kontrolován hlídkou Policie ČR jako řidič motorového vozidla tov. zn. AUDI, RZ: X, a to z důvodu překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec. V měřeném úseku byla vozidlu silničním rychloměrem RAMER10 C naměřena rychlost 169 km/h, při zvažení možné odchylky $\pm 3\%$, byla jako nejnižší možná skutečná rychlost naměřena rychlost 163 km/h. Stěžovatel nesouhlasil s vyřešením přestupku na místě v blokovém řízení, hlídka Policie ČR tak sepsala se stěžovatelem oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které stěžovatel po řádném poučení nepodepsal a nevyužil možnosti se vyjádřit. Policie ČR vyhotovila dne 2. 12. 2015 úřední záznam, a spolu s oznámením o přestupku, záznamem o přestupku ze silničního rychloměru a ověřovacím listem rychloměru věc předala správnímu orgánu I. stupně.

[20] Správní orgán I. stupně ve věci zahájil správní řízení a nařídil k projednání přestupku ústní jednání, na které se dostavila zmocněnkyně stěžovatele; stěžovatel jejím prostřednictvím posléze zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření, ve kterém vznesl námitku nastaveného tempomatu na 150km/h, a dále zpochybňoval nastavení a použití silničního radarového rychloměru. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí, jímž byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupku, označil tvrzení stěžovatele jako účelová; odkázal na spisový materiál a námitky stěžovatele odmítl s tím, že tvrzení o nastavení tempomatu neodpovídá skutečnosti a návrh na doplnění dokazování v podobě čtení návodu k obsluze rychloměru je nadbytečný; policisté provádějící měření jsou proškoleni a užití rychloměru je vždy v souladu s návodem k obsluze.

pokračování

[21] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla „překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.“

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih stěžovatele ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. V tomto ohledu neobstojí ani námitky stěžovatele ve vztahu k tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť není pravdou, že důkazní návrhy stěžovatele odmítl prohlášením, ze kterého nebylo vůbec seznatelné, z jakého důvodu považoval tyto námitky za liché. Správní orgán I. stupně a později žalovaný konstatoval, že s ohledem na provedený způsob měření v posuzovaném případě nevznikly žádné pochybnosti o měření neproškolenými či špatně proškolenými policisty, či o měření v rozporu s návodem k obsluze, nebo měření nesprávně ustaveným vozidlem. Na záznamu o přestupku ze dne 2. 12. 2015 je na fotografii zachyceno vozidlo stěžovatele s výřezem detailu registrační značky, a dále jsou zde zaznamenány skutečnosti týkající se měření, jako je naměřená rychlost, datum a čas prováděného měření, vzdálenost měření, nejvyšší dovolená rychlost v místě měření a jméno policisty, který nastavoval rychloměr. V tomto ohledu lze shodně s krajským soudem odkázat na vysvětlení průběhu automatických korekcí měřicího přístroje RAMER 10 C v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32. Platnost a přesnost měření použitého silničního radarového rychloměru byla řádně doložena ověřovacím listem. Ke zpochybnění správnosti ověřovacího listu musí existovat konkrétní skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost, to se v případě stěžovatele nestalo.

[23] Namítá-li dále stěžovatel, že se popsaného protiprávního jednání nemohl dopustit, neboť měl nastavený tempomat na rychlost 150 km/h, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud s názorem krajského soudu, jenž označil postup správních orgánů za správný; prokázání nastavení rychlosti 150 km/h na tachometru ve vozidle stěžovatele by totiž nebylo způsobilé zvrátit údaje zjištěné užitým kalibrovaným měřicím zařízením, pokud by současně nebylo prokázáno, že rychloměr mohl v konkrétně posuzovaném případě zjistit nesprávnou hodnotu; to nakonec stěžovatel ani netvrdí. K tomu lze opětovně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 7 As 65/2010-51, ve kterém soud vyslovil, že „[p]ouhé ničím nepodložené tvrzení stěžovatele, že měl ve vozidle zapnutý tempomat na jinou než policií naměřenou rychlost, nemůže samo o sobě zpochybnit skutečnosti vyplývající ze shromážděných důkazů, zejména výsledek měření použitým silničním rychloměrem a způsobit nastoupení zásady *in dubio pro reo*, neboť žádná relevantní pochybnost, kvůli níž by bylo na místě věc posoudit příznivěji pro stěžovatele, nevysla najevo.“ Nelze samozřejmě vyloučit, že v některém z případů může dojít k poruše na měřicím zařízení; v daném případě však žádné skutkové okolnosti nenásvědčovaly tomu, že by silniční laserový rychloměr naměřil nesprávnou hodnotu, viz ověřovací list (č. l. 5 ve správním spisu).

[24] S ohledem na uvedené, nevyvstala ve věci potřeba nějakým způsobem doplnit dokazování pro to, aby mohl správní orgán I. stupně ve věci rozhodnout bez důvodných

pochybností. Tvrzení stěžovatele o zapnutém tempomatu s nastavením rychlosti 150 km/h za situace, kdy projížděl rychlostní komunikací R35 (nyní D35) s nejvyšší dovolenou rychlostí mimo obec stanovenou zvláštním předpisem na 130 km/h, naopak spíše potvrzuje zjištění správního orgánu I. stupně o spáchání přestupku.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by měl rozsudek krajského soudu zrušit. Krajský soud se věcí stěžovatele řádně zabýval, přezkoumatelným způsobem se vypořádal s relevantními žalobními námitkami, přitom nikterak nevybočil ze zákona ani

z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu; kasační stížnost proto ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[26] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1

ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu v řízení o kasační stížnosti náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu